

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 200/07-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. marca 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho prerokoval sťažnosť Ing. Bc. K. M., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006, za účasti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. Bc. K. M. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je p o v i n n ý uhradiť Ing. Bc. K. M. trovy právneho zastúpenia v sume 6 887,72 Sk (slovom šesťtisícosemstoosemdsiatsedem slovenských korún a sedemdesiatdva halierov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. I. R., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 4. októbra 2006 (doplnená podaním doručeným poštou 5. októbra 2006) doručená sťažnosť súdneho exekútora Ing. Bc. K. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci nestranným a nezávislým súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa a z pripojených príloh vyplýva, že 27. februára 2002 vydal Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi poverenie sp. zn. Er 516/02, EX 63/2002 na vykonanie exekúcie. Exekučné konanie bola začaté na návrh oprávnenej S., a. s., OZ, proti povinnému e., s. r. o., K.

Dňa 7. novembra 2002 podal sťažovateľ okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie a na náhradu trov exekúcie. Okresný súd uznesením sp. zn. Er 516/02 z 12. novembra 2004 exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy exekúcie v sume 1 318 Sk.

Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 CoE 24/05 z 24. júna 2005 odvolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné. O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006 tak, že ho odmietol. Predmetné uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 4. augusta 2006.

Podľa názoru sťažovateľa je nepochybné, že bol účastníkom konania v tejto veci v časti, v ktorej okresný súd uznesením z 12. novembra 2004 rozhodoval o trovách jeho konania. Rozhodnutie o trovách konania je podľa neho rozhodnutím o občianskych právach a záväzkoch, a preto má aj sťažovateľ ako účastník konania právo na to, aby o jeho veci rozhodol súd.

Napadnuté uznesenie vrátane výroku o trovách sťažovateľa však vydal poverený zamestnanec súdu - vyšší súdny úradník, ktorý je štátnym zamestnancom, a preto nespĺňa kritériá nezávislosti, ktoré sú priamo zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa čl. 142 ods. 2 ústavy v prípade, že vo veci vydal rozhodnutie vyšší súdny úradník, je proti takémuto rozhodnutiu prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca. Rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka teda podľa sťažovateľa nemôže byť nikdy konečným rozhodnutím vo veci.

Z obsahu poučenia uvedeného okresným súdom v uznesení z 12. novembra 2004 vyplýva, že odvolanie v časti týkajúcej sa trov exekúcie nie je prípustné. Toto poučenie je podľa sťažovateľa nesprávne, a preto sa na takýto prípad vzťahuje § 204 ods. 2 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého ak rozhodnutie obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno ho podať do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia. Sťažovateľ proti uzneseniu z 12. novembra 2004 v uvedenej zákonnej trojmesačnej lehote podal odvolanie, ktoré bolo uznesením krajského súdu z 24. júna 2005 odmietnuté.

Sťažovateľ proti rozhodnutiu krajského súdu v predmetnej veci následne podal dovolanie, v ktorom poukázal na skutočnosť, že mu postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, pretože podľa jeho názoru postupom odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom. Toto konštatovanie vychádza z právneho názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu v časti týkajúcej sa trov konania nebolo prípustné, keďže žiadne ustanovenie Exekučného poriadku, ani Občianskeho súdneho poriadku výslovne nepripúšťalo možnosť odvolania proti rozhodnutiu súdu o trovách exekučného konania pri zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku.

Sťažovateľ je toho názoru, že odmietnutím dovolania najvyšší súd sám odňal sťažovateľovi právo konať pred súdom. Svoje tvrdenie, že proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom, teda aj proti rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. Er 516/02 z 12. novembra 2004 mal právo podať odvolanie a o tomto odvolaní mal rozhodovať sudca, sťažovateľ vyvodzuje „z čl. 142 ods. 2 ústavy, ako aj z článku 142 ods. 4 ústavy“ (odkaz na čl. 142 ods. 4 ústavy je nesprávny, keďže neexistuje, pozn.).

V súvislosti s uvedeným sťažovateľ poukázal aj na viaceré uznesenia krajského súdu, ktoré predložil ústavnému súdu v rámci príloh k jeho sťažnosti. Týmito uzneseniami krajský súd v obdobných veciach, v ktorých na okresnom súde rozhodoval vyšší súdny úradník o trovách exekúcie a ktoré obsahovali nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, svojimi rozhodnutiami zrušil napadnuté rozhodnutia okresného súdu, resp. ich zmenil, a to práve s poukázaním na „ustanovenia článku 142 ods. 2 a ods. 4 Ústavy SR“.

Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým odmietol jeho dovolanie ignorujúc skutočnosť, že sťažovateľovi bolo odňaté právo, aby o jeho veci rozhodol súd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 142 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je porušením označených práv sťažovateľa najvyšším súdom.

Sťažovateľ považuje za „*absurdnú*“ tú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorej sa „*najvyšší súd špekulatívnymi úvahami snaží dospieť k záveru, že o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka v skutočnosti bolo sudcom rozhodnuté, keďže sudca predložil vec odvolaciemu súdu. Z tohto úkonu vyvodzuje najvyšší súd zrejme záver, že o odvolaní sťažovateľa rozhodol sudca akýmsi imaginárnym rozhodnutím, ktoré sa v spise nenachádza, ale ktoré možno vyvodit' z postupu sudcu. Občiansky súdny poriadok, ani Ústava SR však žiadne konkludentné rozhodnutia súdu nepoznajú. Nakoniec, ustanovenie § 374 ods. 3 O. s. p. hovorí v poslednej vete o tom, že sudca predkladá vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu ak nemieni odvolaniu úplne vyhovieť. Teda nie, ak vydá rozhodnutie o tom, že odvolaniu nevyhovuje, ale vtedy, ak žiadne rozhodnutie nevydá*“.

Podľa sťažovateľa je nesporné, že najvyšší súd sa uvedenými podľa neho „*absurdnými špekulatívnymi a krajne nelogickými úvahami*“ snaží dať do súladu postup okresného súdu aj krajského súdu s čl. 142 ods. 2 ústavy napriek tomu, že tento postup je v zjavnom rozpore s uvedeným ustanovením ústavy.

V rámci svojej sťažnosti sťažovateľ požiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 50 000 Sk. Svoj návrh odôvodnil tým, že je hlboko pobúrený tým, že práve najvyšší súd, ktorého úlohou je v sústave súdov Slovenskej republiky okrem iného i zjednocovať svojou rozhodovacou činnosťou prax všeobecných súdov, rozhodol v predmetnej veci spôsobom, ktorý ignoroval ústavu a ňou zaručené sťažovateľove práva.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na prejednanie veci súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006, zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006 a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, zakázal najvyššiemu súdu pokračovať v namietanom porušovaní jeho práv, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk a trovy konania.

Ústavný súd 31. augusta 2007 sťažnosť sťažovateľa prijal na ďalšie konanie uznesením č. k. IV. ÚS 200/07-18.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom vyžiadaného súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda najvyššieho súdu na základe výzvy doručil ústavnému súdu 12. februára 2008 svoje vyjadrenie k sťažnosti, v ktorom okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vytyka Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, že svojím uznesením sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006 zasiahol do jeho práv garantovaných v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústava) a v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor). Navrhol, aby Ústavný súd Slovenskej republiky toto rozhodnutie zrušil, vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, zakázal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa a priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosťou napadnutým uznesením odmietol dovolanie Ing. Bc. K. M., súdneho exekútora proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 24. júla 2005 sp. zn. 2 CoE 24/2005, ktorým bolo jeho odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Košice II z 12. novembra 2004 č. k. Er 516/2002-9 odmietnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal prípustnosť dovolania v danej veci a dospel k záveru, že dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nespĺňa žiadnu z možností prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p. Následne sa sústredil na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska väd uvedených § 237 O. s. p. So zreteľom na dovolateľom namietanú vadu sa detailne zaoberal vadou konania, podľa ktorej účastníkovi konania sa odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f) O. s. p.). Dospel k záveru, že dovolateľ

namieta predmetnú vadu konania odvolacieho súdu bezdôvodne. Svoj záver dovolací súd náležite v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozhodnutia právne vyargumentoval.

Sťažovateľ tvrdí, že proti rozhodnutiu vydaného vyšším súdnym úradníkom, mal právo podať odvolanie, o tomto odvolaní mal rozhodovať sudca s poukazom na čl. 142 ods. 2 ústavy. Namieta, že rozhodnutie okresného súdu, ktoré vydal vyšší súdny úradník obsahovalo nesprávne poučenie, a preto jeho dovolanie podané v lehote troch mesiacov odo dňa jeho doručenia bolo podané včas (§ 204 ods. 2 druhá veta O. s. p.). O jeho odvolaní nebolo rozhodnuté s odôvodnením, že bolo oneskorene podané, hoci pre taký postup neboli splnené zákonné podmienky, a preto bolo zasiahnuté do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a do práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúc ako súd dovolací uskutočnil výklad ustanovení zákona o prípustnosti dovolania ústavne konformným spôsobom a v súlade s doterajšou praxou. Dovolací súd v čase vydania sťažnosťou napadnutého rozhodnutia vychádzal z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý bol jednotný v otázke neprípustnosti odvolania proti uzneseniu, ktorým súd rozhodol o trovách exekučného konania (§ 202 ods. 2 O. s. p.).

Pri výklade ustanovenia § 374 ods. 3 O. s. p. vychádzal zo zásady, že každé rozhodnutie vydané súdnym úradníkom alebo justičným čakatelom možno napadnúť odvolaním, teda každé rozhodnutie podlieha súdnemu prieskumu. Spôsob tohto prieskumu zákon upravuje len úplným vyhovením odvolaniu, teda vydaním rozhodnutia, ktoré nahrádza rozhodnutie súdneho úradníka alebo nevyhovením odvolaniu a vtedy bez rozhodnutia sudca vec predkladá odvolaciemu súdu. V danom prípade bol súdny prieskum rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka uskutočnený, pretože sudca po preskúmaní veci predložil vec odvolaciemu súdu, s tým, že odvolaniu nemieni vyhovieť, pretože rozhodnutie považuje za správne. Do práv sťažovateľa na prejednanie veci súdom nebolo zasiahnuté. V tejto súvislosti treba poukázať na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 27/07-18 z 29. marca 2007, kde riešil obdobnú sťažnosť.

Z uvedených dôvodov navrhujem sťažnosť sťažovateľa posúdiť ako nedôvodnú.“

Právna zástupkyňa sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 19. februára 2008 okrem iného uviedla, že *«za krajne nelogickú považuje sťažovateľ tú časť vyjadrenia, kde sa uvádza argumentácia, že samotné predloženie veci je „súdnym prieskumom“. Tento súdny prieskum sa však alogicky končí vydaním rozhodnutia o odmietnutí odvolania. Pri akejkol'vek snahe vybadať v tejto argumentácii nadväznosť na ustanovenia O. s. p., resp. na článok 142 Ústavy SR, nie je možné považovať tento názor za konformný s týmito ustanoveniami. Sťažovateľ považuje za podstatné znenie článku 142 ods. 2 druhej vety, v ktorej jednoznačne zakotvuje právo sťažovateľa na prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu zamestnanca súdu, o ktorom rozhoduje vždy sudca. Ústava SR v citovanom ustanovení nedáva možnosť pre úvahy o súdnom prieskume, ktorý nie je spojený s rozhodnutím, ktoré meritórne vybaví odvolanie účastníka».*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z citovaného ustanovenia ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými

zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 atď.).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti boli relevantné aj v danej veci.

Ústavný súd zistil, že v namietanom prípade okresný súd uznesením sp. zn. Er 516/02 z 12. novembra 2004 na návrh sťažovateľa zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku. Uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, pričom obsahovalo poučenie, že proti nemu nie je prípustné odvolanie. Proti uzneseniu okresného súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov exekučného konania podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 CoE 24/2005 z 24. júna 2005 tak, že ho ako neprípustné odmietol.

Sťažovateľ následne podal proti uzneseniu krajského súdu z 24. júna 2005 dovolanie, v ktorom argumentoval tým, že mu postupom tohto súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal pritom na skutočnosť, že podľa neho s prihliadnutím na znenie čl. 142 ods. 2 ústavy (podľa ktorého proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca) bol v uvedenej veci okresným súdom ako súdom prvého stupňa nesprávne poučený, že proti jeho rozhodnutiu v tejto veci nie je prípustný opravný prostriedok, a krajský súd podľa sťažovateľa následne jeho odvolanie taktiež nesprávne ako neprípustné odmietol, hoci odvolanie podal podľa § 204 ods. 2 druhej vety OSP v lehote troch mesiacov od doručenia rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa uznesením sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006 odmietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa najvyšší súd zaoberal predovšetkým zákonnou prípustnosťou podaného dovolania v tejto veci v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v podanom dovolaní.

Vo vzťahu k sťažovateľom uvádzaným argumentom vzťahujúcim sa „k nesprávne poučeniu súdu prvého stupňa o neprípustnosti opravného prostriedku proti jeho rozhodnutiu v predmetnej veci“ najvyšší súd okrem iného uviedol:

«V zmysle článku 142 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Ústava v uvedenom článku určuje, že proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je vždy prípustný opravný prostriedok; z tohto pravidla neumožňuje nijakú výnimku. O opravnom prostriedku vždy musí rozhodnúť sudca; ani v tomto prípade základný zákon výnimku neumožňuje.

Podľa § 374 ods. 3 O. s. p. v znení zákona č. 428/2004 Z. z., proti rozhodnutiu vydanému v občianskom súdnom konaní súdnym úradníkom alebo justičným čakaťom možno podať odvolanie za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakať, môže úplne vyhovieť sudca. Ak sudca odvolaniu podanému proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa nemieni úplne vyhovieť, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Proti rozhodnutiu vydanému v občianskom súdnom konaní súdnym úradníkom alebo justičným čakaťom možno teda podať odvolanie za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník, môže úplne vyhovieť sudca. Toto znenie je v súlade s článkom 142 Ústavy Slovenskej republiky, pretože rešpektuje povinnosť sudcu rozhodnúť o odvolaní, ktoré vydal zamestnanec súdu poverený sudcom. Ak sudca odvolaniu podanému proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa nemieni úplne vyhovieť, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu; aj v tomto prípade bude o odvolaní rozhodovať sudca, ktorý uvedie v predkladacej správe pre odvolací súd, že nemieni odvolaniu vyhovieť a rozhodnutie preskúma odvolací súd (pozri dôvodovú správu k bodom 131 až 134 zákona č. 428/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a menia a dopĺňajú sa niektoré ďalšie zákony).

Uznesenie, ktorým súd rozhodol o trovách exekučného konania podľa § 203 Exekučného poriadku, je uznesením vydaným v exekučnom konaní podľa osobitného

predpisu; odvolanie proti nemu nie je prípustné (vid' tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. októbra 2003 sp. zn. 1 Cdo 66/03, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 69/2004).

V danej veci súdny exekútor napadol odvolaním rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka vo výroku o trovách exekúcie, t. j. rozhodnutie, proti ktorému zákon tento opravný prostriedok nepripúšťa. Vyšší súdny úradník, ktorý vo veci rozhodol, predložil spis 21. marca 2005 „vzhľadom na podané odvolanie“ predsedovi senátu (vid' č. l. 27 spisu), Sudca exekučného súdu listom z 1. apríla 2005 (č. l. 28 spisu) predložil vec odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní súdneho exekútora; tým (objektívne, bez ohľadu na to, že to záznamom v spise nevyjadril) prejavil vôľu odvolaniu nevyhovieť. Odvolací súd, keďže v danej veci išlo o odvolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon nepripúšťa, správne odvolanie súdneho exekútora odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Postupujúc podľa zásad platných v prípade, keď odvolanie nie je prípustné, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia. Iný záver by vo veciach, v ktorých odvolanie nie je prípustné, neprípustne zavádzal do občianskeho súdneho konania iné podmienky odvolania proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, ako proti rozhodnutiu sudcu (§ 374 ods. 3 O. s. p. v znení zákona č. 428/2004 Z. z.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu bol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, a že nevedol k odňatiu možnosti súdneho exekútora konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. Prípustnosť jeho dovolania preto z tohto ustanovenia nemožno vyvodiť.»

Podľa sťažovateľa namietaným uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či argumentácia, o ktorú najvyšší súd oprel svoje uznesenie sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006, je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná a či v tejto súvislosti nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa.

Najvyšší súd mal v tomto prípade nepochybne možnosť reparaovať prípadný nesprávny postup a uznesenie odvolacieho súdu, a tým sprostredkované aj postup prvostupňového súdu súvisiaci s tvrdením sťažovateľa, že bol prvostupňovým súdom nesprávne poučený o možnosti podať odvolanie proti uzneseniu v časti týkajúcej sa trov konania.

V danej situácii bolo nesporné, že uznesenie okresného súdu sp. zn. Er 516/02 z 12. novembra 2004 vydal vyšší súdny úradník. Vyšší súdny úradník je podľa § 2 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych úradníkoch“) štátnym zamestnancom, t. j. vyššieho súdneho úradníka treba považovať za zamestnanca súdu v zmysle čl. 142 ods. 2 druhej a tretej vety ústavy.

V okolnostiach prípadu kľúčovú úlohu zohráva otázka, či najvyšší súd (a predtým odvolací súd a prvostupňový súd) vo veci sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom interpretoval a uplatnil predovšetkým § 374 ods. 3 OSP (v znení platnom do 30. júna 2007), ktoré upravuje postup pri podaní odvolania proti rozhodnutiu vydaného vyšším súdnym úradníkom v nadväznosti na čl. 142 ods. 2 ústavy.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o súdnych úradníkoch je vyšší súdny úradník okrem iného oprávnený vykonávať úkony súdu v občianskom súdnom konaní v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Podľa odseku 2 písm. a) citovaného ustanovenia úkonmi vyššieho súdneho úradníka sú okrem iného konanie a rozhodovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia sudca môže písomne poveriť vyššieho súdneho úradníka konaním a rozhodovaním

- a) vo vymedzenom okruhu vecí podľa rozvrhu práce,
- b) v určitej veci.

Podľa § 5 písm. g) zákona o súdnych úradníkoch v občianskom súdnom konaní vyšší súdny úradník koná a rozhoduje na základe poverenia sudcu (okrem iného) aj v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu okrem schválenia príklepu súdom.

Podľa § 201 ods. 1 OSP účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 202 ods. 2 OSP odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

Exekučný poriadok je vo vzťahu k Občianskemu súdnemu poriadku špeciálnym právnym predpisom, pričom ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku sa aplikujú v prípade, ak chýba špeciálna právna úprava. V danom prípade všeobecné súdy aplikovali ustanovenia Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005 (podľa ktorých odvolanie proti uzneseniu o trovách exekučného konania nebolo prípustné), pretože exekučné konanie bolo začaté pred 1. septembrom 2005, o trovách exekúcie prvostupňový súd rozhodol 12. novembra 2004, a preto v súlade s § 238 ods. 1 Exekučného poriadku sa konanie malo dokončiť podľa skôr účinného zákonného znenia.

Podľa § 374 ods. 3 OSP (v znení platnom do 30. júna 2007) proti rozhodnutiu vydanému v občianskom súdnom konaní súdnym úradníkom alebo justičným čakaťom možno podať odvolanie za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakať, môže úplne vyhovieť sudca. Ak sudca odvolaniu podanému proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa nemieni úplne vyhovieť, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Podľa čl. 142 ods. 2 ústavy súdy rozhodujú v senátoch, ak zákon neustanoví, že vo veci rozhoduje jediný sudca. Zákon ustanoví, kedy sa na rozhodovaní senátu zúčastňujú aj prísediaci sudcovia z radov občanov a v ktorých veciach môže rozhodnúť aj zamestnanec súdu poverený sudcom. Proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Ústava obsahuje celý rad (ústavných) právnych noriem, ktoré sú bezprostredne aplikovateľné v rozhodovacej činnosti orgánov verejnej moci. K takým ústavným normám nesporne patrí aj ústavná norma vyjadrená v čl. 142 ods. 2 poslednej vete ústavy, podľa

ktorej proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Ústavný súd vo svojej judikatúre štandardne uplatňuje zásadu prednosti ústavne konformného výkladu (napr. PL. ÚS 15/98, II. ÚS 148/06 alebo IV. ÚS 96/07). V konaní o súlade právnych predpisov sa ústavný súd k tejto zásade vyjadril nasledovným právnym názorom: „Keď právnu normu možno vysvetľovať dvoma spôsobmi, pričom jeden výklad je v súlade s Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi podľa čl. 11 Ústavy SR a druhý výklad je s nimi v nesúlade, nejestvuje ústavný dôvod na zrušenie takej právnej normy. Všetky štátne orgány majú vtedy Ústavou určenú povinnosť uplatňovať právnu normu v súlade s Ústavou SR“ (PL. ÚS 15/98). Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06).

Ústava je právny predpis najvyššej právnej sily. Z tohto vyplýva, že ju tvoria (ústavné) právne normy najvyššej právnej sily, s ktorými musia byť (mali by byť) v súlade všetky ostatné právne normy obsiahnuté v právnych predpisoch nižšej právnej sily. Ak právna norma obsiahnutá v právnom predpise nižšej právnej sily vyvoláva pochybnosti o svojom súlade s ústavnou normou, ktorá je bezprostredne aplikovateľná, musí orgán verejnej moci, ktorý ich má aplikovať, uplatniť (ústavnú) právnu normu obsiahnutú v ústave, t. j. uplatnenie ústavnej normy má v danom prípade prednosť pred uplatnením právnej normy obsiahnutej v právnom predpise nižšej právnej sily. Zásada prezumpcie ústavnosti dotknutej právnej normy obsiahnutej v právnom predpise nižšej právnej sily je v danom prípade irelevantná, pretože v danom prípade dotknutý orgán verejnej moci uplatní

zásadu ústavne konformného výkladu a uplatňovania dotknutých právnych noriem, a preto musí priamo aplikovať ústavnú normu, alebo aplikovať dotknutú právnu normu obsiahnutú v právnom predpise nižšej právnej sily tak, aby jej uplatnenie bolo v súlade s dotknutou ústavnou normou.

Ako už bolo uvedené, z obsahu sťažnosti a z priloženej spisovej dokumentácie je zrejmé, že uznesenie okresného súdu vydal poverený zamestnanec okresného súdu - vyšší súdny úradník, ktorý je podľa § 2 zákona o súdnych úradníkoch štátnym zamestnancom. Nespĺňa teda kritéria nezávislosti, ktoré sú priamo ustanovené v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. V prípade, že vyšší súdny úradník vydal rozhodnutie vo veci v súlade so znením čl. 142 ods. 2 poslednej vety ústavy, proti takému rozhodnutiu je vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nemôže byť v súlade s účelom sledovaným čl. 142 ods. 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy nikdy konečným rozhodnutím vo veci. Je to tak preto, že zverenie výkonu súdnej moci iným osobám než sudcom musí mať v zmysle ústavy minimálne také obmedzenie, pri ktorom účastníkovi súdneho konania ostane zachovaná možnosť domáhať sa prerokovania jeho veci nestranným a nezávislým sudcom uplatnením opravného prostriedku (a to bez ohľadu na to, či túto možnosť účastník skutočne využije). Túto požiadavku vyplývajúcu z ústavy treba uplatniť aj pri výklade a aplikácii zákonnej úpravy ustanovujúcej oprávnenie poverených zamestnancov súdu (vyšších súdnych úradníkov) rozhodovať v občianskom súdnom konaní (vrátane konania exekučného) a tiež pri výklade a aplikácii zákonnej úpravy postupu pri prieskume rozhodnutí zamestnancov poverených sudcami (vyšších súdnych úradníkov).

S rešpektovaním uvedeného treba uplatňovať i zákonnú úpravu oprávnenia poverených zamestnancov rozhodovať v občianskom súdnom konaní (vrátane konania exekučného) a tiež zákonnú úpravu postupu pri prieskume rozhodnutí poverených zamestnancov sudcami. Za týchto okolností je vylúčené, aby sa aplikáciou dotknutej zákonnej normy obišla ústavná úprava umožňujúca prieskum rozhodnutí poverených zamestnancov sudcami napríklad tak, že sudca poverenému zamestnancovi zverí oprávnenie

rozhodovať aj v takej veci, v ktorej zákon proti rozhodnutiu sudcu nepripúšťa opravný prostriedok. Ak sa tak napriek tomu stane, je sudca povinný uplatniť priamo ustanovenie čl. 142 ods. 3 tretej vety ústavy a rozhodnúť o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu zamestnanca súdu (vyššieho súdneho úradníka).

Ustanovenie § 374 ods. 3 prvej vety OSP (v znení platnom do 30. júna 2007) zakotvujúce možnosť podania odvolania proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom alebo justičným čakatelom za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu totiž nemožno (práve so zreteľom na ústavnú úpravu) vykladať tak široko, že by z neho mala byť odvodená aj neprípustnosť odvolania. Zmysel uvedenej úpravy pri jej ústavne konformnom výklade totiž treba vidieť len v ustanovení zásadne rovnakých požiadaviek na odvolania proti rozhodnutiam poverených zamestnancov v porovnaní s požiadavkami kladenými na odvolania proti rozhodnutiam sudcov (najmä vo vzťahu k lehotám na odvolania, k ich náležitostiam, resp. k spôsobom rozhodnutí o odvolaniach). Vzhľadom na uvedené je preto potrebné prísne rozlišovať, či v prípade rozhodnutia inak nenapadnuteľného riadnym opravným prostriedkom (odvolaním) príslušné rozhodnutie vydal sudca alebo tak urobil poverený zamestnanec súdu, a podľa toho urobiť aj záver o prípustnosti odvolania. Kým totiž v prípade rozhodnutí sudcov nenapadnuteľnosť niektorých rozhodnutí odvolaniami zákonná úprava priamo predpokladá a ani ústava také rozhodovanie v jedinom stupni nevyklučuje, pri rozhodnutiach vydávaných poverenými zamestnancami je to naopak. Napadnuteľnosť všetkých rozhodnutí poverených zamestnancov odvolaním je totiž bezvýnimočným pravidlom majúcim oporu v základnom zákone štátu.

Ústavne konformným výkladom už citovanej úpravy tak treba podľa názoru ústavného súdu dospieť k záveru, podľa ktorého odvolanie je prípustné aj proti takému rozhodnutiu, proti ktorému zákon inak odvolanie nepripúšťa, ak vo veci nerozhodoval sudca, ale zamestnanec súdu.

Na podporu tohto právneho názoru ústavný súd nad rámec už uvedeného pripomína, že určité nejasnosti pri výklade dotknutej zákonnej úpravy odstránila (v zhode s právnym

názorom ústavného súdu) novelizácia Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 273/2007 Z. z., podľa ktorej prvá veta § 374 ods. 3 OSP s účinnosťou od 1. júla 2007 znie „Proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatela je vždy prípustné odvolanie.“.

V danom prípade dotknuté uznesenie okresného súdu obsahovalo poučenie, podľa ktorého odvolanie proti nemu nie je prípustné. Toto poučenie bolo zjavne nesprávne, pretože bolo v zjavnom rozpore s čl. 142 ods. 2 treťou vetou ústavy. Na takéto prípady je potrebné aplikovať § 204 ods. 2 druhú vetu OSP, podľa ktorej ak rozhodnutie obsahuje nesprávne poučenie, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia. To sa v posudzovanom prípade aj stalo, keďže sťažovateľovi bolo uznesenie okresného súdu doručené 18. januára 2005, pričom odvolanie proti nemu podal 15. marca 2005.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ preto mohol podľa názoru ústavného súdu požiadať o súdnu ochranu v odvolacom konaní do troch mesiacov od doručenia uznesenia okresného súdu sp. zn. Er 516/2002 z 12. novembra 2004, a nie ako rozhodol krajský súd, ktorý odvolanie sťažovateľa podané v trojmesačnej lehote odmietol ako neprípustné. Z tohto záveru vyplýva aj to, že odvolací súd vo veci riadneho opravného prostriedku použitého proti uzneseniu okresného súdu z 12. novembra 2004 odmietnutím odvolania odňal sťažovateľovi možnosť konať pred opravným súdom, ktorú mu garantoval čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy v spojení s § 204 ods. 2 OSP. Takýto postup a rozhodnutie odvolacieho súdu zakladali dôvod na prístup k súdnej ochrane poskytovanej v mimoriadnom opravnom konaní pre zmätočnosť konania pred riadnym opravným súdom, t. j. odvolacím súdom.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol argumentujúc pritom správnosťou poučenia súdu prvého stupňa o neprípustnosti odvolania proti jeho uzneseniu s tým, že použitie § 204 ods. 2 OSP v okolnostiach prípadu neprichádzalo do úvahy, pričom sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal poverený zamestnanec súdu a že proti takémuto rozhodnutiu je vždy prípustné odvolanie podľa čl. 142 ods. 2

ústavy. Z tohto záveru najvyššieho súdu vyplýva, že dovolací súd vo veci mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) podaného proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 CoE 24/2005 z 24. júna 2005 odmietnutím dovolania odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 122/2006 z 13. júla 2006, je dôvodná a že najvyšší súd odmietnutím dovolania sťažovateľa porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považoval za potrebné reagovať na tú časť citovaného vyjadrenia predsedu najvyššieho súdu, v ktorej poukázal na to, že v zhode s názorom najvyššieho súdu je aj uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 27/07-18 z 29. marca 2007. Označené uznesenie ústavný súd vydal ešte predtým, ako podľa § 6 zákona o ústavnom súde plénum ústavného súdu zaujalo zjednocujúce stanovisko k sťažnostiam obdobného typu.

V zjednocujúcom stanovisku č. k. PLz. ÚS 1/08-3 zo 16. januára 2008 sa okrem iného uvádza „Vyšší súdny úradník je podľa § 2 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov štátnym zamestnancom. Proti každému rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka vydanému v súdnom konaní je v zmysle čl. 142 ods. 2 poslednej vety Ústavy Slovenskej republiky vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom vždy rozhoduje sudca, a to aj vtedy, ak osobitný zákon odvolanie alebo iný opravný prostriedok nepripúšťa.“. Z citovaného vyplýva, že označeným zjednocujúcim stanoviskom plénum ústavného súdu usmernilo ďalšiu rozhodovaciu činnosť senátov v súlade s právnymi názormi vyjadrenými v tomto náleze.

III.

Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, rozhodnutie, ktorým bolo porušené základné právo, zruší (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a môže vec vrátiť na ďalšie konanie [§ 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde]. V danom prípade na ochranu základného práva sťažovateľa bolo potrebné nielen rozhodnutie o odmietnutí dovolania zrušiť, ale aj vrátiť vec na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto rozhodnutia), v ktorom najvyšší súd bude pokračovať v konaní v štádiu, v ktorom mu bolo dovolanie doručené. V ďalšom postupe bude najvyšší súd viazaný právnymi názormi ústavného súdu vysloveným v II. časti tohto rozhodnutia (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Najvyšší súd bude tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa čl. 127 ods. 1 ústavy boli porušené, finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 50 000 Sk z dôvodov uvedených a vysvetlených v sťažnosti.

Z citovaného textu ústavy a zákona o ústavnom súde vyplýva, že toto zadosťučinenie sa môže ale nemusí priznať. Ústavný súd je toho názoru, že priznanie finančného zadosťučinenia je namieste predovšetkým vtedy, keď nemožno dosiahnuť a dovŕšiť ochranu porušeného základného práva iným ústavou a zákonom upraveným spôsobom, a tiež vtedy, ak bola sťažovateľovi neústavným postupom alebo rozhodnutím spôsobená reálna ujma. Podľa názoru ústavného súdu je v danom prípade ochrana práv sťažovateľa, ktorej sa touto sťažnosťou domáhal, účinne poskytnutá tým, že ústavný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a na jej dovŕšenie postačujú v tomto konaní vyslovené a pre najvyšší súd záväzné právne názory ústavného súdu. Preto ústavný súd sťažovateľovi požadované finančné zadosťučinenie nepriznal.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania úspešného sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. I. R., ktoré si vyčísliła v podaní doručenom ústavnému súdu 19. februára 2008 v sume 10 893 Sk.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005 (vychádzajúc z toho, že úkony boli vykonané v roku 2006), ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 730 Sk a dvakrát režijný paušál po 164 Sk, spolu 5 788 Sk. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľkou dane z pridanej hodnoty, podľa § 18 ods. 4 vyhlášky ústavný súd rozhodol o zvýšení uvedenej odmeny o daň z pridanej hodnoty 19 % v sume 1 099,72 Sk, t. j. priznal úhradu trov konania v celkovej sume 6 887,72 Sk.

Podanie právnej zástupkyne sťažovateľa doručené ústavnému súdu 19. februára 2008 (stanovisko k vyjadreniu najvyššieho súdu) nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (sumarizácia dosiaľ známych skutočností) ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Trovy konania je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2008